Πορίσματα του Συνεδρίου για την Νεοειδωλολατρία (Εταιρεία Ορθοδόξων Σπουδών)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 19 Ιανουαρίου, 2006

Το Επιστημονικό Συνέδριο, που οργανώθηκε στη Θεσσαλονίκη από την Εταιρεία Ορθοδόξων Σπουδών με θέμα 'Φαινόμενα Νεοειδωλολατρίας. Δωδεκαθεϊσμός - Υποτίμηση Παλαιάς Διαθήκης - Ολυμπιακοί Αγώνες', διεξήγαγε τις εργασίες του από 25-27 Μαΐου 2003 στην Αίθουσα Τελετών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ανακοινώθηκαν τριάντα τρεις (33) εισηγήσεις από ισαρίθμους ειδικούς εισηγητάς, κληρικούς, μοναχούς, πανεπιστημιακούς καθηγητάς και ερευνητάς.

Το Επιστημονικό Συνέδριο, που οργανώθηκε στη Θεσσαλονίκη από την Εταιρεία Ορθοδόξων Σπουδών με θέμα "Φαινόμενα Νεοειδωλολατρίας. Δωδεκαθεϊσμός - Υποτίμηση Παλαιάς Διαθήκης - Ολυμπιακοί Αγώνες", διεξήγαγε τις εργασίες του από 25-27 Μαΐου 2003 στην Αίθουσα Τελετών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ανακοινώθηκαν τριάντα τρεις (33) εισηγήσεις από ισαρίθμους ειδικούς εισηγητάς, κληρικούς, μοναχούς, πανεπιστημιακούς καθηγητάς και ερευνητάς. Ήταν εντυπωσιακός ο αριθμός των συμμετεχόντων· η μεγάλη αίθουσα ήταν κατάμεστη όχι μόνο κατά την εναρκτήρια αλλά και κατά τις επί μέρους συνεδρίες, σπάνιο φαινόμενο για τα συνήθη επιστημονικά συνέδρια. Ήταν ολοφάνερο το άνοιγμα και η ανταπόκριση της επιστήμης προς την κοινωνία και προς τις πολιτιστικές διεργασίες.
Παρέστησαν κατά την έναρξη και εχαιρέτησαν το Συνέδριο ο νομάρχης Θεσσαλονίκης κ. Παναγιώτης Ψωμιάδης, βουλευτές, πολιτευτές και πανεπιστημιακοί καθηγητές. Χαιρετισμούς ή εκπροσώπους απέστειλαν Μητροπολίτες, Καθηγούμενοι Ιερών Μονών, βουλευτές, ο δήμαρχος Θεσσαλονίκης κ. Β. Παπαγεωργόπουλος και διάφοροι σύλλογοι.
Η γνωστοποίηση του Συνεδρίου προκάλεσε τις έντονες αντιδράσεις των νεοειδωλολατρικών συλλόγων, με κυκλοφόρηση συκοφαντικών και υβριστικών εντύπων, το περιεχόμενο των οποίων καταχώρισαν και στο Διαδίκτυο, με αποστολή εξωδίκων προσκλήσεων για εκφοβισμό των οργανωτών και εισηγητών και επίσημο έγγραφο του "Υπάτου Συμβουλίου των Ελλήνων Εθνικών", με βαρύτατους υβριστικούς χαρακτηρισμούς εναντίον των οργανωτών, στο οποίο διαμαρτύρονταν εν πρώτοις γιατί το Πανεπιστήμιο δεν έχει ως σήμα την μορφή του φιλοσόφου Αριστοτέλους αλλά τον παντελώς άσχετο με τη μόρφωση και τη γνώση "Άγιο" των Χριστιανών, εννοώντας τον Άγιο Δημήτριο, και κατόπιν ζητούσαν να μας αποπέμψει από την αίθουσα, την οποία κακώς μας παρεχώρησε.

Μετά την αποτυχία αυτών των ενεργειών, εκάλεσαν δια των Μέσων Μαζικής Ενημερώσεως τους ανά την Ελλάδα οπαδούς του δωδεκαθεϊσμού να έλθουν στην Θεσσαλονίκη και να καταλάβουν την αίθουσα, ώστε να παρεμποδισθεί η διεξαγωγή του Συνεδρίου. Προσήλθαν πράγματι με πανώ ελάχιστα πρόσωπα που απαιτούσαν να εισέλθουν στην αίθουσα, στην οποία ήδη είχαν διασπαρή άλλοι ομόφρονές των φωνασκούντες κατά την διάρκεια των εισηγήσεων, ενοχλούντες και παρεμποδίζοντες την ομαλή διεξαγωγή των εργασιών του Συνεδρίου. Το πανεπιστημιακό άσυλο για άλλη μία φορά χρησιμοποιήθηκε εναντίον της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών και του ακαδημαϊκού διαλόγου από ολιγάριθμα εξωπανεπιστημιακά, αυταρχικά και αντιδημοκρατικά στοιχεία, και μάλιστα από δήθεν λάτρεις του αρχαίου ελληνικού πνεύματος. Η σθεναρή στάση των διοργανωτών και η εμφανής αντίδραση του πλήθους των συνέδρων εμπόδισαν τους ταραχοποιούς να επιτύχουν τον στόχο τους, που ήταν όχι ο ελεύθερος διάλογος αλλά η διάλυση του Συνεδρίου. Απογοητευθέντες από την αδυναμία τους και την εμφανή κατακραυγή των συνέδρων κατά την εναρκτήρια συνεδρία δεν προκάλεσαν επεισόδια κατά τις επόμενες συνεδρίες. Το εγχείρημά τους είχε σε μικρογραφία τον χαρακτήρα και την τύχη του εγχειρήματος του ουτοπικού ήρωός τους Ιουλιανού του Παραβάτου η Αποστάτου.
Με βάση τις εισηγήσεις και τις διεξαχθείσες ενδιαφέρουσες συζητήσεις τα πορίσματα του συνεδρίου συνοψίζονται στα εξής:

1. Το θέμα του συνεδρίου, όπως φάνηκε και από τις αντιδράσεις, ιδιαίτερα από το πλήθος των συνέδρων, προκάλεσε μεγάλο ενδιαφέρον και εκάλυψε πραγματική επιστημονική και ποιμαντική ανάγκη.
2. Η νεοειδωλολατρία η νεοπαγανισμός η αρχαιολατρία δεν είναι μόνον ελληνικό αλλά παγκόσμιο φαινόμενο. Η προσπάθεια αναβιώσεως των αρχαίων εθνικών θρησκειών, εκμεταλλευόμενη τα πατριωτικά αισθήματα των ανθρώπων, αποτελεί επιδίωξη της λεγομένης Νέας Εποχής στην οποία και εντάσσεται. Ενισχύεται από τις κατά τόπους μασονικές στοές, οι οποίες ενδιαφέρονται όχι για κάποια συγκεκριμένη θρησκεία, αλλά για την προώθηση του συγκρητισμού και την πρόσδεση των ανθρώπων σε μία πανθρησκεία, ώστε να επιβληθεί παγκοσμίως η Νέα Τάξη πραγμάτων.
3. Η απομάκρυνση από τον αληθινό Θεό και η λατρεία των κτισμάτων είναι τέχνασμα του Διαβόλου. Έχει ως κίνητρο τον εγωϊσμό και σκοπό την αυτοθέωση· υποθάλπει τις κατώτερες επιθυμίες και ηδονές, η εκπλήρωση των οποίων δημιουργεί πολέμους, έριδες, αναστατώσεις, καταρράκωση της μοναδικής αξίας του ανθρώπου ως εικόνος Θεού, όπως μοναδικά και αξιόπιστα διδάσκει ο Απόστολος Παύλος στο πρώτο κεφάλαιο της "Προς Ρωμαίους" επιστολής. Το ήθος των θεών του δωδεκαθέου είναι χειρότερο του ήθους των χειρότερων ανθρώπων. Γι' αυτό και η λατρεία τους

απορρίφθηκε από τους αρχαίους Έλληνες σοφούς ως ανόητη και απαξιωτική για τον άνθρωπο.

4. Η απόρριψη της Παλαιάς Διαθήκης εμφανίζει τον νεοπαγανισμό ως αντίπαλο του Ιουδαϊσμού. Ουσιαστικά όμως είναι σύμμαχός του, διότι κοινό γνώρισμα αμφοτέρων είναι η απόρριψη του Χριστιανισμού. Δεν στρέφονται εμφανώς εναντίον της Καινής Διαθήκης, για να αποκρύψουν τις πραγματικές τους διαθέσεις και να αποφύγουν την άμεση αντίδραση των Χριστιανών. Οι δύο όμως Διαθήκες, Παλαιά και Καινή, είναι αλληλένδετες και αποτελούν αδιαίρετη ενότητα. Είναι θεόπνευστα στο σύνολό τους κείμενα που διακονούν ως δύο θεραπαινίδες το ένα σχέδιο του Θεού για την σωτηρία του ανθρώπου, σε διαφορετικές εποχές και διαφορετικά επίπεδα. Η Καινή χωρίς την Παλαιά είναι μετέωρη, ενώ η Παλαιά χωρίς την Καινή μένει ανερμήνευτη και ανεκπλήρωτη, ένα απλό βιβλίο της ιστορίας των Εβραίων. Ο ίδιος ο Χριστός εχρησιμοποίησε και προέβαλε την Π. Διαθήκη ως προετοιμασία του ιδικού Του έργου. Το ίδιο έπραξαν και οι Απόστολοι, όπως και η Εκκλησία κατόπιν στη θεολογία και στη λατρεία, αλλά και η χριστιανική παιδεία στο Βυζάντιο και μετά το Βυζάντιο. Οι νεοειδωλολάτρες ακολουθούν σ' αυτό τους αρχαίους Γνωστικούς, τους οποίους κατεδίκασε η Εκκλησία. Στα νεώτερα χρόνια την Παλαιά Διαθήκη επολέμησαν και υποτίμησαν οι άθεοι διαφωτιστές με αρχηγό τον Βολταίρο. Η πολεμική κατά της Παλαιάς Διαθήκης στον σημερινό Ελληνισμό αντιγράφει δυτικά αθεϊστικά παραδείγματα και αξιοποιεί εθνικιστικά - ρατσιστικά κίνητρα, κατά τα πρότυπα του εθνικοσοσιαλισμού του Χίτλερ.

5. Η ειδωλολατρία δεν είναι ούτε το μοναδικό ούτε το καλύτερο στοιχείο της αρχαιοελληνικής παιδείας. Οι Πατέρες της Εκκλησίας καλλιεργούν και συνεχίζουν σε όλους τους τομείς την ελληνική παιδεία, ιστοριογραφία, ποίηση, τέχνη, αποκαθαίροντάς την μόνον από την ασέβεια και ανηθικότητα των ειδώλων. Ο αληθινός Έλληνας δεν μπορεί να είναι ειδωλολάτρης, όπως στην ουσία δεν ήσαν και οι αρχαίοι Έλληνες σοφοί. Οι μόνοι που μπορούν να διεκδικούν επάξια το αρχαιοελληνικό παρελθόν είναι οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί. Ο Χριστιανισμός δεν έβλαψε τον Ελληνισμό· τον διέσωσε από την παρακμή και του έδωσε νέα πνευματική δύναμη για να συνεχίσει την πορεία του· ο εκχριστιανισμός των λαών εσήμαινε σε μεγάλο βαθμό και εξελληνισμό τους. Ο βυζαντινός πολιτισμός αποτελεί συνέχεια του αρχαιοελληνικού πολιτισμού. Οι νεοειδωλολάτρες, αποδεχόμενοι μόνον την ελληνική αρχαιότητα, κολοβώνουν και συρρικνώνουν την ελληνική ιστορία, στην οποία όμως ανήκουν και ο Παρθενώνας και η Αγιά - Σοφιά, η ποίηση του Ομήρου και των τραγικών, αλλά και ο Ρωμανός ο Μελωδός και ο Ακάθιστος Ύμνος, τα μωσαϊκά της Βεργίνας, αλλά και της Μονής της Χώρας. Όσοι διαγράφουν τα δύο χιλιάδες χρόνια του χριστιανικού Ελληνισμού εξυπηρετούν τους εχθρούς του ελληνικού πολιτισμού. Εξ άλλου η μυθολογούμενη εκτεταμένη καταστροφή των αρχαίων μνημείων από Χριστιανούς αποτελεί σκόπιμη διόγκωση μεμονωμένων παραδειγμάτων. Δεν ήταν ποτέ επίσημη κρατική η εκκλησιαστική γραμμή. Αντίθετα πολλά αρχαία μνημεία τέχνης μεταφέρθηκαν στην Κωνσταντινούπολη και διατηρήθηκαν θαυμαζόμενα από τους Χριστιανούς. Συνέβη ο,τι και με τα αρχαία κείμενα που διασώθηκαν στα

αντιγραφικά εργαστήρια των μονών, διδασκόμενα και σχολιαζόμενα από μεγάλους διδασκάλους και Πατέρες, όπως π.χ. τον Φώτιο και τον Ευστάθιο Θεσσαλονίκης. Οι Χριστιανοί μοναχοί αντέγραψαν, για να τις διασώσουν, ακόμη και τις προκλητικές κωμωδίες του Αριστοφάνη.

6. Οι νεοειδωλολάτρες χρησιμοποιούν τα εναντίον του Χριστιανισμού επιχειρήματα των λογίων της εποχής των διωγμών, όπως του Κέλσου, του Ιεροκλέους και του Πορφυρίου και θαυμάζουν τον αυτοκράτορα Ιουλιανό. Η αντιχριστιανική αυτή γραμματεία καταρρίφθηκε πλήρως από αντίστοιχα έργα των Χριστιανών συγγραφέων των πέντε πρώτων αιώνων, των Απολογητών, των Αλεξανδρινών, των Καππαδοκών και άλλων, ώστε μετά τον πέμπτο αιώνα σίγησε πλήρως και χάθηκε, με εξαίρεση τον Γεώργιο Πλήθωνα Γεμιστό τον 15ο αιώνα, του οποίου το ουτοπικό όραμα για αναβίωση της ειδωλολατρίας δεν είχε καμμία απήχηση στον λαό. Ελάχιστη απήχηση είχε και το κίνημα του Ιουλιανού τον τέταρτο αιώνα, μολονότι επιχειρήθηκε να επιβληθεί με διωγμούς και βία. Οι πολίτες της αυτοκρατορίας ήσαν τώρα στην πλειονότητά τους Χριστιανοί και ζούσαν ενωμένοι κάτω από την νέα χριστιανική πίστη με Χριστιανούς άρχοντες και εκχριστιανισμένους θεσμούς. Ο Ιουλιανός ήλθε σε σύγκρουση προς το κοινό αίσθημα· θέλησε να επιβάλει την δική του παραβατική μοναχική πορεία, η οποία ξεκίνησε από το εφηβικό απωθημένο αίσθημα εκδικήσεως για τον φόνο των συγγενών του από τον Χριστιανό αυτοκράτορα Κωνστάντιο, ενισχύθηκε στην Πέργαμο από τον νεοπλατωνικό θεουργό φιλόσοφο Αιδέσιο και τον μιθραϊστή μάγο Μάξιμο και τελειοποιήθηκε ως προς τις θεουργικές - μαγικές πρακτικές στην Αθήνα, όπου τον εγνώρισαν και τον περιγράφουν ως διαταραγμένη με νευρωτικές εκδηλώσεις προσωπικότητα, ο Μ. Βασίλειος και ο Γρηγόριος Θεολόγος. Πολλοί προσηλυτιζόμενοι και σήμερα στην νεοειδωλολατρία κινούνται από κάποιες ασθενείς πλευρές της ζωής των Χριστιανών και από αναζήτηση θρησκευτικής ζωής απαλλαγμένης από τις βιωματικές υποχρεώσεις και τους ηθικούς περιορισμούς του Ευαγγελίου του Χριστού. Απομένει γι' αυτό χώρος αυτοκριτικής εντός της Εκκλησίας για τα φαινόμενα της νεοειδωλολατρίας, ώστε η σχεδιαζόμενη από παγκόσμια κέντρα αναβίωση των εθνικών θρησκειών να μην ευρίσκει αφορμές και ερείσματα κατά της χριστιανικής πίστης.

7. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες είναι καρπός της αγάπης του Ελληνισμού για την άθληση του σώματος, παράλληλα με τη καλλιέργεια του πνεύματος. Ενώ όμως είχαν αποκτήσει μεγάλη δόξα, προοδευτικά παρήκμασαν, διότι οι "στεφανίται" αθληταί κατήντησαν "χρηματίται", και έτσι έφθασαν σε πλήρη ανυποληψία κατά τους ελληνιστικούς χρόνους, ώστε η κατάργησή τους το 393 μ.Χ. να είναι η μεγαλύτερη προς αυτούς ευεργεσία. Η αναβίωσή τους στην Γαλλία τον 18ο αιώνα συνδέθηκε με την αναβίωση και της ειδωλολατρίας. Ειδωλολατρική είναι εξ άλλου η καθιερωθείσα από το ναζιστικό καθεστώς της Γερμανίας (1936) τελετή της αφής της ολυμπιακής φλόγας, η οποία δυστυχώς σώζεται με το ίδιο τυπικό ως σήμερα.

8. Η εμπορευματοποίηση και τα οικονομικά κίνητρα κρατών και αθλητών τραυματίζουν και σήμερα τον γνήσιο αρχαιοελληνικό τους χαρακτήρα. Μελανό

επίσης σημείο που απαξιώνει περισσότερο τους Ολυμπιακούς Αγώνες είναι ότι η επίτευξη του σκοπού της νίκης επιδιώκεται με εξουθενωτικά και καταστροφικά για την σωματική και ψυχική υγεία των αθλητών μέσα. Γίνεται ευρεία χρήση φαρμάκων η ουσιών (Dopping) και απαγορευμένων από την ιατρική δεοντολογία σωματικών η ψυχολογικών μεθόδων για την επιτυχία υψηλοτέρων επιδόσεων. Οι μέχρι σήμερα προσπάθειες καταπολεμήσεως αυτής της τακτικής έχουν αποτύχει.

9. Ο Χριστιανισμός τιμά το ανθρώπινο σώμα ως αχώριστο μέρος του διφυούς ενιαίου ψυχοσωματικού όντος, ως ναό του Αγίου Πνεύματος και όργανο της ψυχής κατάλληλο για την πνευματική τελείωση και ολοκλήρωση του ανθρώπου. Ο Χριστιανός ασκείται πνευματικά και αγωνίζεται σε πνευματικά στάδια εναντίον των παθών και των κακιών του, ιδιαίτερα του εγωκεντρισμού και του ατομισμού και εναντίον όχι σωματικού, αλλά πνευματικού αντιπάλου. Η πάλη και ο αγώνας δεν διεξάγονται προς "σάρκα και αίμα", προς συναθλητάς του ανθρώπους, αλλά "προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου, προς τα πνευματικά της πονηρίας εν τοις επουρανίοις" (Εφ. 6, 12). Η άσκηση αυτή περιλαμβάνει και σωματικά αθλήματα, την νηστεία, την αγρυπνία, τον σωματικό κόπο, τις γονυκλισίες, όσα μας εκληροδότησε η ασκητική εμπειρία του Μοναχισμού, ώστε να καταστεί ο άνθρωπος και ως προς το σώμα δεκτικός των θείων μυστηρίων και της θείας ελάμψεως, ανοικτός προς τον Θεό με υψηλό στόχο και βραβείο την κατά Χάριν θέωση. Πρόκειται για άσκηση και άθληση έλλογη, συνδυασμένη με την ταπείνωση και την αγάπη· στους αθλητικούς αγώνες, παλαιούς και νέους, στόχος είναι μόνον η ευρωστία του σώματος και η κενόδοξη επιτυχία νικών με φθαρτά και ανωφελή έπαθλα.

10. Εν όψει όλων αυτών των ασθενών πλευρών των Ολυμπιακών Αγώνων, οι οποίοι στις ημέρες μας έχουν αποκτήσει πρόσθετους απαξιωτικούς λόγους που οδήγησαν στην παρακμή τους, και δεδομένης της συνδέσεώς των με την νεοειδωλολατρία από την αρχή της αναβιώσεώς των, η Εκκλησία χωρίς να τους απορρίψει και να τους πολεμήσει, γιατί θα συγκρουσθεί προς την πολλά αναμένουσα από αυτούς πολιτεία, προς τους διεθνείς επιχειρηματικούς κύλους και προς τους απροβληματίστους και απροσέκτους εκ των Χριστιανών, πρέπει να πάρει τις δέουσες αποστάσεις. Τα οικονομικά οφέλη που πιθανόν θα προκύψουν για την Εκκλησία δεν ισοσταθμίζουν την πνευματική ζημία και βλάβη των νέων ιδίως ανθρώπων, οι οποίοι εμπλέκονται στο πολυδιαφημιζόμενο κίνημα του εθελοντισμού. Οι Χριστιανοί διδασκόμαστε "υπεροράν μεν σαρκός, παρέρχεται γαρ· επιμελείσθαι δε ψυχής πράγματος αθανάτου", διότι "τι ωφελείται άνθρωπος, εάν τον κόσμον όλον κερδήση, την δε ψυχήν αυτού ζημιωθή;" (Ματθ. 16, 26).

11. Η νεοειδωλολατρία αποτελεί υπαρκτό ποιμαντικό πρόβλημα. Ούτε την μεγαλοποιούμε αλλά ούτε και αγνοούμε την δυναμική της, η οποία οφείλεται όχι στην γοητεία των ξεχασμένων, ανύπαρκτων και ανίσχυρων θεών, αλλά στην οικονομική ισχύ των εισηγητών της, οι οποίοι εκδίδουν δεκάδες περιοδικών και εντύπων και σε καθημερινή σχεδόν βάση εμφανίζονται στα τηλεοπτικά μέσα, μέρος των οποίων ελέγχουν. Η Εκκλησία οφείλει να οργανώσει την άμυνά της, για να

προστατεύσει τους Χριστιανούς από τα ψεύδη και την προαπαγάνδα. Δεν είμαστε ούτε γραφικοί, ούτε μισαλλόδοξοι τόσοι κληρικοί, ηγούμενοι, μοναχοί και πανεπιστημιακοί καθηγητές. Αγωνιζόμαστε και αγωνιούμε.

Εκ της Οργανωτικής Επιτροπής